

Sygn. akt VIII U 2245/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodnicząca – Sędzia S.O. Danuta Dadej-Więsyk

Protokolant – st. sekr. sąd. Katarzyna Tokarska-Jóźwik

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2017 roku w Lublinie

sprawy M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o emeryturę

na skutek odwołania M. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 7 grudnia 2015 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala M. M. prawo do emerytury począwszy od dnia 30 listopada 2015 roku.

Sygn. akt VIII U 2245/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 grudnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił M. M. prawa do wcześniejszej emerytury. W uzasadnieniu argumentował, że wnioskodawca nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy nie uznał za prace w takich warunkach żadnego okresu zatrudnienia z uwagi na brak jakichkolwiek dokumentów potwierdzających jej wykonywanie (decyzja – k. 20 a.e.).

M. M. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do emerytury. Wskazał, że wykonywał pracę w warunkach szczególnych, w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w następujących okresach: od dnia 1 kwietnia 1977 roku do dnia 31 lipca 1985 roku w (...), od dnia 1 sierpnia 1985 roku do dnia 10 września 1986 roku w(...) (...), od dnia 11 września 1986 roku do dnia 14 września 1991 roku w (...), od dnia 1 października 1991 roku do dnia 8 października 1995 roku w (...) Spółce z o.o., od dnia 9 października 1995 roku do dnia 30 września 1996 roku w (...) Spółce z o.o. oraz od dnia 1 grudnia 1996 roku do dnia 1 stycznia 1999 roku w (...) Spółce z o.o. Powyższe okoliczności mogą potwierdzić zeznania wskazanych w odwołaniu świadków (odwołanie – k. 2-3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumentację jak w zaskarżonej decyzji. Dodał, że na potwierdzenie spornych okresów pracy wnioskodawca przedłożył jedynie zwykłe świadectwa pracy (odpowiedź na odwołanie – k. 8-9 a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił, co następuje:

M. M. urodził się w dniu (...). W dniu 30 listopada 2015 roku złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniosek o emeryturę, do którego dołączył świadectwa pracy oraz zaświadczenia dokumentujące okresy podlegania ubezpieczeniom społecznym, w tym okresy zatrudnienia. W dokumentacji nie znajdują się świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych (wniosek wraz z załącznikami – k. 1-16 a.e.).

Na podstawie powyższej dokumentacji oraz dokumentacji przedłożonej przez skarżącego przy wniosku o ustalenie kapitału początkowego organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję, odmawiającą przyznania emerytury z powodu nieudowodnienia wykonywania pracy w warunkach szczególnych przez okres co najmniej 15 lat. Jednocześnie Zakład uznał spełnienie pozostałych warunków do przyznania emerytury wcześniejszej (decyzja – k. 20 a.e.).

M. M. w dniu 14 listopada 1975 roku zawarł umowę o pracę z Przedsiębiorstwem (...) w L., na podstawie której został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodu osobowego. Z dniem 1 maja 1976 roku został przeniesiony na stanowisko robotnika przeładunkowego, natomiast z dniem 1 sierpnia 1976 roku na stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego (umowa o pracę, angaż w aktach osobowych – k. 92 a.s.).

Jako kierowca samochodu ciężarowego wnioskodawca w okresie letnim podstawiał samochód pod rampę i wraz z drugim pracownikiem – konwojentem zajmował się załadunkiem towaru, na który składały się mrożone ryby oraz konserwy, zapakowane w kartonach. Następnie od godziny około 10-tej rozwozili je po sklepach oraz hurtowniach na terenie województwa (...). Ponadto w okresie jesienno-zimowym wnioskodawca przewoził żywe ryby w basenie zamontowanym na samochodzie. W tym celu jeździł na teren stawów, gdzie wyznaczeni pracownicy ładowali ryby, po czym wnioskodawca wracał z nimi na magazyn, gdzie zsypywał towar do basenu przewozowego. Odbywało się to mechanicznie. Praca trwała ponad 10 godzin dziennie.

Praca trwała od godziny 7 do godziny 17-18, w tym od 7 godzin pracy w charakterze kierowcy. W czasie awarii samochodu dostawał pojazd zastępczy.

Umowa o pracę została rozwiązana z dniem 29 marca 1977 roku na mocy porozumienia stron (zeznania wnioskodawcy – k. 99v-100 i 101 a.s., świadectwo pracy w aktach osobowych – k. 92 a.s.).

W dniu 1 kwietnia 1977 roku M. M. został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w L. na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy na 2-tygodniowy okres próbny. Od dnia 15 kwietnia, na podstawie kolejnej umowy o pracę został zatrudniony na czas nieokreślony. Jednocześnie otrzymał dodatek za rodzaj prowadzonego pojazdu (umowy o pracę w aktach osobowych – k. 39 a.s.).

Z dniem 1 maja 1977 roku pracodawca zmienił wynagrodzenie oraz przydzielił służbowy wnioskodawcy, zawierając z nim kolejną umowę o pracę (umowa w aktach osobowych – k. 39 a.s.).

Od dnia 1 stycznia 1979 roku wnioskodawca jeździł samochodem ciężarowym z przyczepą, za co przyznany mu został dodatek (angaż w dokumentacji oraz w aktach osobowych – k. 23 a.s., k. 39 a.s.).

Powyższy zakład pracy posiadał kilkanaście (...) oraz (...) oraz samochody dostawcze (...). Wnioskodawca w kwietniu 1977 roku, a następnie od dnia 1 stycznia 1979 roku do dnia 28 lutego 1981 roku oraz od dnia 1 sierpnia 1982 roku do dnia 1 marca 1983 roku kierował samochodem ciężarowym. Do jego obowiązków należało przewożenie części samochodowych po hurtowniach na terenie Polski.

Kierowcy nie zajmowali się załadunkiem ani rozładunkiem towaru. Za te czynności odpowiedzialni byli pracownicy obsługujący wózki widłowe. Kierowca sprawdzał jedynie załadunek i założone plomby. W przypadku awarii kierowca zostawiał samochód w warsztacie i przesiadał się na następny (zeznania wnioskodawcy – k. 24v i 101 a.s., częściowo zeznania J. S. oraz H. W. – k. 71-72 a.s., zeznania A. R. (1) – k. 100v a.s.).

Od dnia 1 marca 1981 roku pracodawca, na wniosek M. M., powierzył mu obowiązki kierowcy samochodu dostawczego (...) (podanie, angaż w aktach osobowych – k. 39 a.s.).

W okresie od dnia 1 sierpnia 1982 roku do dnia 28 lutego 1983 roku wnioskodawca ponownie został przeniesiony na stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego z przyczepą (angaż w aktach osobowych – k. 39 a.s.).

Od dnia 1 marca 1983 roku pracodawca, na ponowny wniosek M. M., powierzył mu obowiązki kierowcy samochodu dostawczego (...), które wykonywał do zakończenia zatrudnienia w dniu 31 lipca 1985 roku (świadcstwo pracy, angaż w aktach osobowych – k. 39 a.s.).

W dniu 1 sierpnia 1985 roku wnioskodawca zawarł umowę o pracę z Przedsiębiorstwem (...) w L., na podstawie której został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy. Stosunek pracy został rozwiązany z dniem 30 września 1986 roku (umowa o pracę, świadectwo pracy w aktach osobowych – k. 58 a.s.).

W trakcie zatrudnienia wnioskodawca pracował w dziale transportu, który zajmował się transportem leków. Kierował samochodem marki (...). Praca rozpoczynała się ustawieniem pojazdu na rampie i załadunkiem towaru. Załadunkiem i rozładunkiem zajmowali się wyznaczeni do tego pracownicy, którzy również jeździli w trasy, jednak kierowca był odpowiedzialny za pobrany towar i pomagał w jego załadunku. Po tych czynnościach kierowca przez około 10 godzin rozwoził ładunek do wyznaczonych aptek. Po powrocie z trasy wnioskodawca pomagał również przy rozładunku towaru, po czym oddawał faktury.

W przypadku awarii skutkujących dłuższymi postojami kierowcy przesiadali się na inny samochód (zeznania wnioskodawcy – k. 25 i 101 a.s., zeznania J. Ć. – k. 68 a.s., zeznania K. M. – k. 69v a.s.).

W dniu 11 września 1986 roku M. M. ponownie został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w L. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodu (...) (umowa o pracę w aktach osobowych – k. 79 a.s.).

Od dnia 3 lutego 1987 roku pracodawca powierzył wnioskodawcy obowiązki kierowcy (...).

Podczas zatrudnienia w (...), po przeniesieniu na stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego wnioskodawca wykonywał takie same czynności jak w pierwszym okresie zatrudnienia w tym zakładzie pracy, tj. zajmował się rozwożeniem części samochodowych po terenie Polski. Stosunek pracy został rozwiązany z dniem 14 września 1991 roku (zeznania wnioskodawcy – k. 24v i 101 a.s., częściowo zeznania J. S. oraz H. W. – k. 71-72 a.s., zeznania A. R. (1) – k. 100v a.s., umowa, świadectwo pracy w aktach osobowych – k. 79 a.s.).

Od dnia 1 października 1991 roku M. M. zawarł umowę o pracę z (...) Spółką z o.o., gdzie został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy (umowa o pracę w aktach osobowych – k. 32 a.s.).

Powyższy zakład pracy był hurtownią paliw i olejów silnikowych. W ramach czynności pracowniczych wnioskodawca prowadził autocysternę marki (...). Był to ciągnik siodłowy z naczepą o pojemności około 25 tysięcy litrów. Do jego obowiązków należało dostarczanie paliw do stacji paliw na terenie województwa (...). Ponadto przewoził oleje konfekcjonowane z Rafinerii (...). Czas pracy wynosił co najmniej 8 godzin, a w przypadku wyjazdów poza województwo (...) do 14 godzin dziennie. Dłuższe wyjazdy zdarzały się 2-3 razy w tygodniu.

Kierowca cysterny nie uczestniczył w załadunku, który odbywał się przy pomocy wózków widłowych. Pomagał natomiast przy wyładunku beczek, kartonów i kanistrów. Napelniał również cysternę poprzez podłączenie do niej nalewaka. Polegało to na tym, że musiał podłączyć uziemienie i nalać paliwo dolnym lub górnym zbiornikiem. Ponadto na stacjach paliw musiał podłączyć węży spustowego. W przypadku awarii kierowcy otrzymywali samochód zastępczy, a naprawą zajmowali się mechanicy.

Umowa o pracę została rozwiązana z dniem 8 października 1995 roku na mocy porozumienia stron (zeznania wnioskodawcy – k. 25 i 101v a.s., zeznania K. K. (1) – k. 68v-69 a.s., zeznania K. M. – k. 69v-70 a.s., zeznania K. K. (2) – k. 70 a.s., A. K. – k. 70v-71 a.s., zeznania J. W. – k. 72 a.s., świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach w aktach osobowych – k. 32 a.s.).

Od dnia 1 grudnia 1996 roku M. M. zawarł kolejną umowę o pracę z (...) Spółką z o.o., zostając zatrudnionym na stanowisku kierowcy. Wykonywał wówczas takie same czynności, jak podczas poprzedniego okresu zatrudnienia. Umowa została rozwiązana z dniem 31 stycznia 2002 roku za wypowiedzeniem zakładu pracy z powodu zmniejszenia zatrudnienia z przyczyn dotyczących pracodawcy (umowa o pracę, świadectwo pracy, obowiązki kierowcy w aktach osobowych – k. 32 a.s.).

Stan faktyczny w rozpatrywanej sprawie został ustalony w oparciu o wskazane dowody z dokumentów, zeznań świadków oraz zeznań wnioskodawcy.

Sąd uznał zeznania świadków J. S. oraz H. W. oraz A. R. (2) w zakresie, w jakim ich relacje dotyczą wykonywania przez wnioskodawcę obowiązków kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Sąd natomiast nie dał wiary J. S., że w czasie zatrudnienia w (...) wnioskodawca nie jeździł samochodem marki (...). Z akt osobowych wynika bowiem, iż skarżący kierował również takim samochodem dostawczym. Z tych samych powodów Sąd nie dał wiary H. W., który twierdził, że wnioskodawca nie zwracał się z prośbą o przeniesienie na stanowisko kierowcy (...), bowiem w aktach osobowych znajdują się takie wnioski.

Za w pełni wiarygodne zostały uznane zeznania J. Ć. oraz K. M. w zakresie, w którym odnoszą się do zatrudnienia wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie (...). Relacje świadków pokrywają się z zakresem obowiązków wnioskodawcy wskazanym w aktach osobowych. Sąd dał również wiarę, że kierowcy zajmowali się pomocą przy załadunku oraz rozładunku towarów, jednak wynikało to z praktyki stosowanej w zakładzie pracy i nie wpływało na zakres obowiązków kierowcy. Do tych czynności wyznaczony był bowiem osobny pracownik. Kierowca musiał natomiast dopilnować zgodności przewożonego towaru z wystawionymi fakturami.

Odnośnie zeznań K. K. (1), K. M., K. K. (2), A. K., J. W. oraz A. R. (1), których zeznania dotyczyły okresu zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Spółce z o.o. Sąd dał wiarę, że pracował on jako kierowca samochodu ciężarowego – autocysterny, co najmniej przez 8 godzin dziennie. Świadkowie wskazali co prawda, że zajmował się również nalewaniem paliwa do cysterny, jednak wynikało to z jego obowiązków i nie wpływało na wymiar czasu pracy jako kierowcy.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania wnioskodawcy M. M.. Zeznania świadka pozwoliły potwierdzić, że w czasie zatrudnienia w (...) wykonywał pracę kierowcy samochodu dostawczego (...). W pozostałym zakresie jego zeznania są zgodne z zeznaniami świadków. Odnośnie zatrudnienia w (...) zeznania wnioskodawcy okazały się zgodne z aktami osobowymi co do okresu pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. Z tego względu również w tym zakresie Sąd obdarzył je wiarą.

Wskazane dowody z dokumentów także zostały obdarzone wiarą w całości. Należy zauważyć, że zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień. Nie były ponadto kwestionowane przez żadną ze stron. W szczególności akta osobowe dotyczące zatrudnienia wnioskodawcy w (...) oraz (...) CENTRALA (...) pozwoliły na precyzyjne ustalenie w jakich okresach wykonywał on pracę kierowcy samochodu ciężarowego.

Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 roku, poz. 887, tekst jedn. ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia

do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Według art. 32. ust. 2 cytowanej ustawy za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Ponadto zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, nr 8, poz. 43) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że wnioskodawca osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat, był członkiem otwartego funduszu emerytalnego, jednak wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa, a ponadto na dzień 1 stycznia 1999 roku osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Jedynym warunkiem, którego nie uznał organ rentowy było nieudowodnienie co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Zakład nie kwestionował przy tym samego faktu zatrudnienia wskazując, że nie zaliczył okresów pracy w warunkach szczególnych z uwagi na brak dokumentacji poświadczającej taką okoliczność.

Na wstępie należy zauważyć, że w myśl art. 473 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 1666, tekst jedn. ze zmianami) sąd rozpoznający sprawę z zakresu ubezpieczeń społecznych, przy ustalaniu spornych okoliczności może korzystać z wszelkich środków dowodowych, w szczególności może on w celu sprawdzenia faktów niewynikających dostatecznie z treści przedłożonych do sprawy dokumentów przeprowadzić dowód ze świadków lub z przesłuchania stron. Regulacja ta ma pierwszeństwo przed instrukcyjną normą przewidzianą w § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, zgodnie z którą okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów resortowych. Oznacza to, iż brak w świadectwie pracy informacji o tym, czy praca wykonywana była w szczególnych warunkach nie jest wiążący w postępowaniu sądowym i nie może powodować negatywnych konsekwencji dla pracownika w sytuacji, gdy innymi sposobami wykaże, że faktycznie świadczył pracę w szczególnych warunkach. Takie stanowisko zgodne jest również z poglądami orzecznictwa, które stoi na stanowisku, że świadectwo pracy nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest ani organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez takie organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast świadectwo pracy traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., które stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 14 grudnia 2004 roku, III AUa 2474/03, LEX nr 151770).

Mając powyższe na względzie, Sąd w oparciu o przeprowadzone dowody z akt osobowych oraz przesłuchania świadków i wnioskodawcy ustalił, że M. M. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu prace w warunkach szczególnych kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, wymienione w załączniku do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, w wykazie A, dziale VIII „W transporcie i łączności”,

pod poz. 2. „Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów”, w następujących okresach:

- od dnia 1 sierpnia 1976 roku do dnia 29 marca 1977 roku (7 miesięcy i 29 dni) będąc zatrudnionym w Przedsiębiorstwie (...) w L.;

- w miesiącu kwietniu 1977 roku, od dnia 1 stycznia 1979 roku do dnia 28 lutego 1981 roku, od dnia 1 sierpnia 1982 roku do dnia 28 lutego 1983 roku oraz od dnia 3 lutego 1987 roku do dnia 14 września 1991 roku (7 lat, 5 miesięcy i 12 dni) będąc zatrudnionym w Przedsiębiorstwie (...) w L.;

- od dnia 1 sierpnia 1985 roku do dnia 10 września 1986 roku (1 rok, 1 miesiąc i 10 dni) będąc zatrudnionym w Przedsiębiorstwie (...) w L.;

- od dnia 1 października 1991 roku do dnia 8 października 1995 roku oraz od dnia 1 grudnia 1996 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku (6 lat, 1 miesiąc i 8 dni) będąc zatrudnionym w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością,

- od 9 października 1995 roku do 30 września 1996 roku (11 miesięcy 21 dni) (...) sp. z o.o. co daje łączny staż pracy w warunkach szczególnych w wysokości 16 lat, 3 miesięcy i 20 dni.

Odnośnie zatrudnienia w (...) oraz (...) Spółce z o.o. należy wskazać, że wnioskodawca otrzymał od pracodawców świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawione odpowiednio w dniu 30 grudnia 2015 roku oraz 31 grudnia 2015 roku, a więc już po wydaniu zaskarżonej decyzji.

Świadectwo wystawione przez (...) precyzuje, że wnioskodawca przebywał na urlopie bezpłatnym w okresie od dnia 2 sierpnia 1986 roku do dnia 8 sierpnia 1986 rok oraz od dnia 8 września 1986 roku do dnia 10 września 1986 roku (łącznie 10 dni), które należy odliczyć od łącznego stażu 16 lat, 3 miesięcy i 20 dni.

Pozostałych okresów zatrudnienia wskazywanych przez wnioskodawcę Sąd nie uznał jako wykonywanych w warunkach szczególnych. Odnośnie zatrudnienia w (...) należało mieć na uwadze okresy pracy na stanowisku kierowcy samochodu dostawczego (...), co wynikało bezpośrednio z akt osobowych.

Tym samym Sąd ustalił, że wnioskodawca udowodnił co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach na dzień 1 stycznia 1999 roku (16 lat, 3 miesiące i 10 dni), w związku z czym spełnił wszystkie ustawowe przesłanki do przyznania mu prawa do emerytury wcześniejszej. Sąd zmienił więc zaskarżoną decyzję i ustalił M. M. prawo do emerytury począwszy od dnia 30 listopada 2015 roku, tj. od dnia złożenia wniosku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Lublinie, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.